

Великий скульптурний салон-2011

Ольга КЛЕЙМЕНОВА,
Ольга ПРОКОПЧУК (фото)

Особливо пластичне ПАРКУвання дозволено!

Великий скульптурний салон уперше відкрився в Мистецькому Арсеналі. Це п'яте його входження в культурний процес столиці. Нагадаємо: йдеться про один із гіперпрестижних художніх проєктів, які порівняно недавно покинули Український дім та разом зі своєю ідейною натхненницею Наталією Заболотною прописалися на неосяжних арсенальних просторах.

СТАРІ стіни, де колись ремонтували смертоносну зброю, знову розбуялися арт-життям. Воно отримало свіжий імпульс поваги до себе. І, окрилене, у свою чергу піднесло на нову висоту авторитет виставкового комплексу.

На восьми тисячах квадратних метрів площі Арсеналу жодна робота жодній – не завада. Навіть за строкатості представлених стилів, жанрів, матеріалів кожна має автономну позицію.

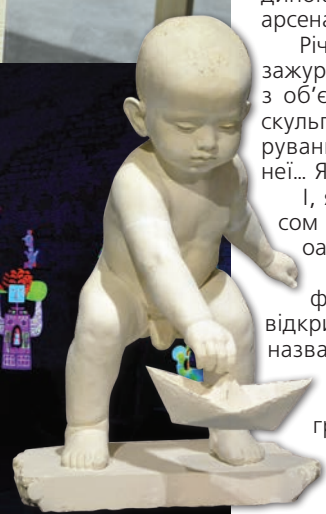
Вітчизняний бомонд, що обзавівся непоганою звичкою відвідувати мистецькі події, студенти, навколомістецький люд та всілякі інші симпатики її Величності Творчості почуваються тут, наче в засніженому парку, населення якого – різноманітні пластичні творіння. Можливо, недарма доволі легко вписалися у грандіозну виставку експонати Першого українського парку сучасної скульптури та інсталяції. Батьки цього проєкту незабаром заповнять київські екстер'єри чудернацькими об'єктами.

ФОРМИ божевільно численної експозиції досконаліші за нас. Інакше чому б зграї людей раптом злетіли зі своїх хто вищих, хто нижчих соціальних сходинок і зійшлися на одній лінійці такого собі нотного арсенального стану в однотонній оді на честь події?..

Річ у тім, що тут знайшлися час і місце для світлої зажуреності та самозаглиблення. Для мовчазної бесіди з об'єктами виставки від чотирьох десятиків сучасних скульпторів і навіть від Дега! Для неквапливого спацирування, намотування кіл, міркувань під музику й без неї... Як у парку.

І, як у парку, для зустрічі з приятелями (своїми, часом давно небаченими) та друзями цієї мистецької оази.

Саме під час вернісажу його благодійний фонд оголосив про новонароджену ініціативу: відкриття Клубу друзів Мистецького Арсеналу. Також назвали перших благодійників культурного осередку й повідомили про можливість отримання клубних карток небідними та закоханими в прекрасне громадянами. Картку № 1 закономірно отримав

колекціонер і меценат Ігор Воронов. Нагадаємо: саме він перший в Україні показав широкому глядачеві великих скульптурних та антикварних салонів шедеври із власного безцінного зібрання.

На запитання, як потрапити до його колекції, Воронов відповів: «Я буваю на аукціонах, виставках, купую те, що мені подобається». Так просто. (Якщо, звісно, забути про драконівські 20 відсотків увізного мита та 20 відсотків ПДВ, які власник має сплатити, ввозячи в Україну куплені за кордоном твори).

Нині благодійник знову довів Арсеналові свою сердечну прихильність: доклав фінансів і зусиль до експонування 74 скульптур Едгара Дега.

Вони в Україні ненадовго. Шкода, що автор-імпресіоніст не скупався в захопленні відвідувачів салону й не відчув, як вони опиралися тимчасовості експонування його робіт. Твори, яких майстер не побачив у їхніх нових утіленнях і які трохи поблукають Україною, незабаром повернуться до Франції.

На плакаті нинішнього Великого скульптурного салону – неперевершена «Юна танцівниця» незабутнього Дега. Окрім неї, в його залі – бронзові граційні дами та не менш граційні коні. Роботи відтворили з воскових фігур Дега у славетній ливарній майстерні Вальзуані (Франція) вже після смерті художника. До речі, з діяльністю майстерні українці знайомі завдяки знову-таки проектам директора Мистецького Арсеналу Наталії Заболотної. На презентації скульптурного салону вона розповідала, як відкрила для себе Дега-скульптора років зо три тому в Амстердамі. Звісно, загорілася майбутньою виставкою на київських теренах. І ось Дега прибув до нас. Бо для пані Наталії ніби не існує бюрократично-маразматичних перепон. Принаймні так здається сторонньому спостерігачеві. Удавана легкість діянь – ознака екстраординарності директорської особистості.

Мистецький Арсенал цим і живиться. Так само, як живиться зусиллями подвижників. Новими задумами. Й невинним гаслом: не зупинятися!

Учасники-сучасники

Петро Антип, Василь Бик, Михайло Вертузов, Володимир Вештак, Ірина Вештак-Остроменська, Катерина Вештак-Андреоне, Олексій Владіміров, Михайло Горловий, Ігор Гречаник, Олександр Дяченко, Володимир Журавель, Олексій Золотарьов, Микола Єсипенко, Олег Капустяк, Леонід Козлов, Віктор Коновал, Василь Корчовий, Володимир Кочмар, Андрій Ліповка, Віталій Ліповка, Олександр Моргацький, Наталія Мудрук, Руслан Найда, Валентин Новиков, Володимир Одрехівський, Валерій Пирогов, Олег Пінчук, Петро Романюк, Анатолій Ротар, Олег Радзевич, Олександра Рубан, Віктор Сидоренко, Костянтин Синицький, Володимир Сай, Марія Снарська, Зіновій Федик, Валерій Чайка, Олексій Шевчук, Данило Шуміхін, Василь Ярич.

Автори спецпроекту «Майстерні» – Олександр Сухоліт, Саїд Ахмаді.

Дати

17 березня
1856

17 березня 1856 року в Омську народився художник Михайло Олександрович Врубель. У п'ятнадцять років хлопчик почав малювати, а у вісім – батько привів його до школи малювання Товариства захоплення мистецтв у Петербурзі. Коли наступного року

сім'я переїхала до Саратова, маленькому Михайлові найняли викладача малювання.

На останніх курсах університету, вивчаючи юриспруденцію, Врубель долучається до професійних занять мистецтвом: вечорами відвідує клас професора П. Чистякова. Проте, тільки відбувши військову повинність, Михайло у 1880 році стає студентом Академії мистецтв, та за чотири роки залишає навчання, прийнявши пропозицію А. Прахова переїхати до Києва й очолити там роботи з реставрації живопису у стародавній Кирилівській церкві. Йшлося не тільки про відновлення фресок, а й про створення нових замість утрачених. На жаль, ескізи, створені Врубелем у 1887 році, не використали в розписі Володимирського собору через їх незвичність, як на той час. Врубель порушив церковні канони і створив вільні композиції, дотримуючись лише теми, але не її канонічного рішення.

У 1906 році М. Врубель почав малювати портрет поета В. Брюсова, але полотно залишилося незавершеним, оскільки художника спіткало страшне лихо – він осліп. 14 квітня 1910 року Михайло Врубель пішов із життя.

Ю. Ц.

